

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 983

гр. София, 26.01.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 26.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **10154** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Образувано е по искане от 11.12.2023г. и вх. № 264/03.01.2024г. на М. Д. Д. за допълване на решение № 7482 от 01.12.2023г. и присъждане на разноски- хонорар в размер на сумата от 1 900.00 лева.

Препис от молбата е връчен на директора на Институт за следдипломна квалификация при УНСС на 10.01.2024г. Чрез своя процесуален представител адв. М. С. в писмено становище от 17.01.2024г. се посочва, че разноски не следва да се присъждат в полза на жалбоподателя. Същият не е упълномощавал адвокат, който да го представлява по делото, липсват доказателства, от които да се установи, че действително е заплатено възнаграждение в размер на сумата от 1 900.00 лева, а също не е представен и списък за разноски.

С решение № 7482 от 01.12.2023г. е бил отменен отказ на директора на Институт за следдипломна квалификация при УНСС да уважи молба от 22.07.2022г. за продължаване на обучението за квалификация «Право», по жалбата на М. Д. Д.. Преписката е била върната на ответника за ново разглеждане и произнасяне в 14 дневен срок, който започва да тече от датата на влизане в сила на решението.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна по делото може да измени или допълни съдебното решение, в частта относно присъдените разноски. М. Д. Д. е подал молбата на 11.12.2023г., в 14 дневен срок, считано от 11.12.2023г. / в срока за обжалване на решението/, поради което същата се явява процесуално допустима, но неоснователна по същество.

Отговорността за разноски е гражданско облигационно отношение, което е регламентирано в процесуалния закон и е уредено от него. Тя произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 78, ал. 1

ГПК - се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на страната, в чиято полза е решено делото. Съгласно чл.143, ал.1 от АПК „когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ“.

Разноските, които е извършил М. Д. Д. възлизат в размер на сумата от 10.00 /десет/ лева и представляват заплатена от него на 29.11.2022г. държавна такса. Именно тази сума е възстановена в негова полза с решението от 01.12.2023г.

Съгласно чл. 80 ГПК във вр. чл.144 АПК „страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските“. Смисълът на списъка на разноските е страната, която претендира присъждане на разноски по делото, да конкретизира претенцията си, като посочи основанията и размера на претендираните разноски. „Представянето на списък по чл. 80 ГПК е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в частта му за разноските. Този списък съдържа изброяване на всички разходи, които страната е направила и които счита, че следва да ѝ бъдат присъдени, поради което няма пречки да бъде инкорпориран, както в исковата молба, така и в жалбата като част от нея, ако страната счита, че направените към този момент разноски изчерпват разходите ѝ по водене на делото. Различен е въпросът за доказване на тези разходи. Доказването е относимо към основателността на искането за присъждането им, а не към неговото процесуално въвеждане, поради което и представеното в производството доказателство за направен един разход не може да замени списъка по чл. 80 ГПК и свързаните с непредставянето му правни последици по чл. 80, изр. 2 ГПК“ /т. 2 и т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк.дело № 6/2012г. ОСГТК на ВКС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ/.

В настоящия случай, по делото не е представен списък по чл. 80 ГПК. На второ място, в процеса не е бил упълномощаван адвокат, който да е осъществил процесуално представителство на М. Д. Д.. На трето място, няма приложени нито договор за правна защита и съдействие, нито други документи, от които да се установи, че е бил заплатен хонорар и то в размер на сумата от 1 900.00 лева.

Предвид горното, се формира извод за отсъствие на основания за уважаване на молбата по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на М. Д. Д. за допълване на решение № 7482 от 01.12.2023г. и присъждане на разноски- хонорар в размер на сумата от 1 900.00 лева.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба в седмодневен срок от получаване на съобщенията до страните пред Върховен административен съд на

Република България.

ПРЕПИС от определението да се връчи на страните по делото.

Съдия: